

CAO News 7

Časopis horolezeckého oddílu CAO Děčín

Ročník 2, číslo 7

červenec 2000

MIMO NEBEZPEČÍ

Royal
Robbins

„Horolezci byli vzácné plemeno. Všechno to byli velmi zvláštní lidé. Lišili se od kohokoli, koho jsem až do té doby potkal. Byli mimo jiné celkově mnohem méně sobečtí, velkomyslnější, energičtější, bystřejší. Zdálo se, že jsou trochu blázni. Nevypadalo to, že by se zajímali o důležité věci všedního dne. Působili dojmem, že je těší tak pošetilé věci jako vkládat úplně všechno, co člověk má, do činnosti, která je většinou světa považována za šílenství. Počínat si tímto způsobem, mít tuto perspektivu, to vyžaduje určitý druh člověka ...“

The Totem Pole, Cape Hauy, Tasmania

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Je dním slovem prázdniny. Okurková sezóna. Celý oddíl se rozjel po světě užívat dobrodružství a čerpat inspiraci pro dobrodružství příští. Zippich do Chorvatska, Kudrna a Uhde pro změnu také do Chorvatska, ale k vodě, Horáček s Hrozou do Tater, Vajsharó s Houbou do Slovinska a Itálie atd., atd.

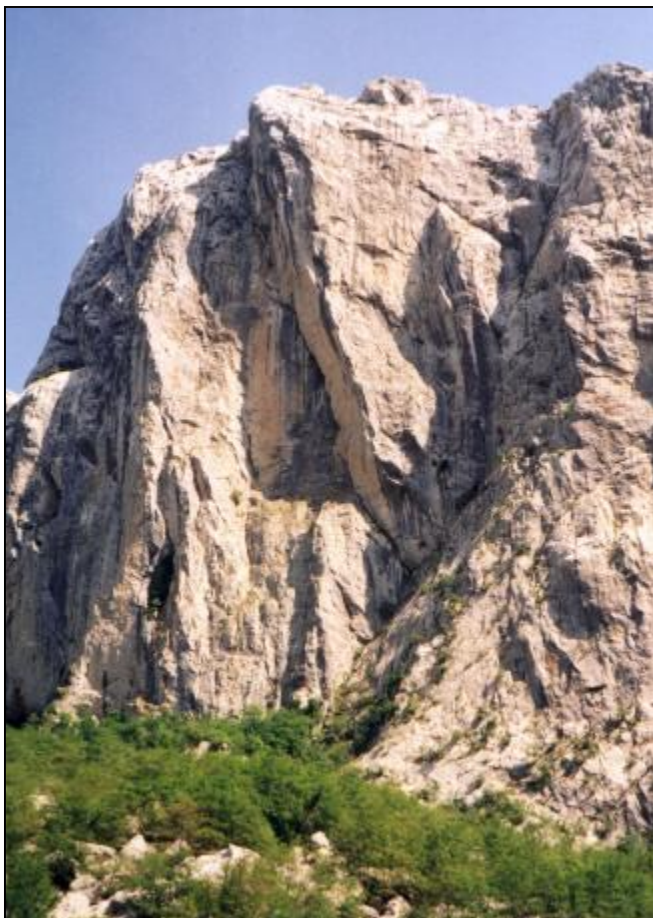
Pravidelná schůzka CAO Děčín připadla na nešťastný termín 5.7. – prázdniny a ještě k tomu státní svátek. Čest oddílu zachránil svou účastí Josef. Program schůze, kde byl Josef předsedajícím i všemi členy v jedné osobě, shrnul takto: „*Dal jsem si pivo a guláš a pak jsem šel domů...*“

Urlaub

Zájezd do Chorvatska.

Petr Štěpán
CAO Děčín

Sedíme na vrcholu Rabenfelsu ve Frankenjuře s Tomen Melenem. „Ty, Peťo, chceš jet s námi do Chorvatska? Já tam jedu na jachtu a ty můžeš lézt v Paklenici. Máme dvě místa volná.“

Pohled na masiv Aniča Kuk – nepřehledné množství krásných cest

Lepší muzika k mým uším nemohla dolehnout. „Jasně jedu.“ Už špekuluji, kde sehnat partáka. Řeknu Vendovi Storzzerovi nebo oslovím Choroše, také vyjančím Káju Hofmana.

„Ty jedeš do Paklanice?“, přilísala se moje žena Jiřina, „to pojedou s tebou, moře bude mít už správnou teplotu.“ „Tak jo, ale sem tam mě odjistíš nějakou stěnkou“ a už na ni pasuji sedák a dávám školení práce s gri gri.

Tom již týden brázdí vlny Jadranu. My odjíždíme v sobotu 3.6. Michal Vala a Jarda Dunovský jedou střídát posádku. Karel Hofman přijede za týden autobusem. V sobotu večer se auto divilo. Odjíždíme napěchovaný po okraj, jen nám hlavy vykukují mezi batohy. Na hranice přijíždíme v půl páté ráno netuše, že přejezd do Rakouska se protáhne. „Kam jedete“, vyptává se komišně celníček a podezřele sjíždí pohledem naše napěchované auto. „Urlaub“, vykřikl na něho Michal zvesela. Celníčkovi se naježili beďary. Urlaub? Kulatý! Vy jedete urlaubovat a já musím po ránu hákovat. Pomyslel si adolescent v Rakouštině. „Na váhu!“ A už jsme couvali. Computer na nás prásknul, že máme sto kilo nad váhu. Á curik nach česko potažmo moravsko, protože jsme hranice přejížděli v Mikulově. Z heslem nás nedostanou jsme popojeli asi třicet km na přechod Helvin. Tam snad váhu mít nebudou. Pro jistotu Michal s Jardou vystoupili před přechodem, krytí houštinou hodili bágly na ramena a vydali se cu fus přes čáru coby stopaři. Odlehčený stařík se stařenkou (Peťa s Jiřinou) v pohodě přejeli hranici. Zaparkoval jsem na rakouský návsí. Zamyšleně přecházím sem tam, čekám na pěšáky, vtom mě udeří do očí nápis v češtině vyvedený přes celý štít domu naproti mně. Přijďte si koupit pokoje, ložnice atd. Ježíš Maria!! Já jsem přejel do Česka. Úplně zblblej. Jedeme.

Odpoledne jsme našli Tomáše. Kotvil v zálivu malebné vesničky Vinišče. Všichni jsme se radovali. Vykládáme Sieru. Třicet kilo voda, dalších dvacet pivo a tak to šlo dál. Večer romantické posezení na jachtě uprostřed zálivu. Ráno zapřahám podvalník na jachtu a odjíždím do Paklenice asi 160 km. Netuše co mě čeká i když akce s Tomem patří mezi adrenalinové. Po dvou km jízdy mě u podvalníku upadla celá lišta na které jsou namontovány zadní světla, blinkry, espézetka, co říkám namontovány, při bližším ohledání zjišťuji, že je to vše přilepené, zadrátované, dokonce jsem objevil i hřebíky. Materiál na opravu jsem našel podél silnice, ještě že je v Chorvatsku bordel. Lišta mě upadla cestou ještě jednou.

Tomáš Melen odráží od břehu ke své jachtě, kotvíci opodál

V Paklenici camp, spánek, ráno už nás vítají strmé stěny v soutěsce Paklenice. „Kdyby tady byl Uher, ten by čuměl.“ Lezu stěny podél cesty, Jiřina mě jistí. „Tohle by se Uhrovi líbilo.“ Po desátém oslovení Uhra - „ty sis měl vzít Uhra za ženu a byl by od tebe klid“, prohodil můj jistič Jiřina při manipulaci s gri gri.

Aniča Kuk, sektor Stup, 6a

V sobotu přijel Karel. Koupil jsem průvodce, ve kterém je popsáno třicet lezeckých oblastí v celém Chorvatsku za 170 kun, asi 40 DM. Vstupenka (ulaznica) do rokle stojí 40 kun, asi 200,- Kč, na pět dnů. Takto vyzbrojeni jsme se pustili do zlézání dlouhých cest, které jsou v průvodci jasně popsány, je z čeho vybírat. Např: Aniča Kuk, Z stěna – Juha 6a+ (3, 6a, 5c, 5c, 6a, 6a+, 6a, 6a), osm délek v pěkné stěně, 250 m lezení pro normální lezce. Pavouci si také přijdou na své. Např: Aniča Kuk - Alan fjord 7c (6a, 6a+, 6c, 7a+, 7a, 7c, 7a+, 6c+, 6a+), devět délek 350 m. V jednom dni jsme na Anču vylezli dvě cesty, Kača 6a 350 m, Braham 5c 300 m, nástup do stěny v osm, dva sestupy a ve čtyři bylo posekáno.

Dobrá příprava do alpských stěn. Odpoledne jsme se koupali v bobřím potoku. Ten jsme nazvali bobří podle výrazných znaků koupajících se převážně německy mluvících dam bez, přičemž jsme si také povyrazili oči. Dívat se celý den na zpoceného chlapa – no uznejte. Sluníčka se bát nemusíte i když fest praží. Celý kaňon leží v ose sever jih. Dopoledne je stín v pravé části, odpoledne v levé, celý den můžete lézt ve stínu. Do severozápadní stěny Anči začíná slunce svítit kolem druhé hod. po poledni. Bilance: 9 lezeckých dnů, 31 cest, 2162 m, 62 délek.

V sobotu jsme naložili jachtu, zabalili vercajk a v 21 hod. jsme seděli ve vinném sklípku u Znojma. Hrála cimbálovka „Polanka“, sklepnikova žena paní Adámková zrovna slavila padesátiny a my do toho. Nejprve pan Adámek nás pozval na ochutnávku, Vlašský ryzlink víno mladé osířené, dále Ryzlink Rýnský, čichání, chuť, barva, Müller Turgau, kabinety, archivní vína, Burgun bílý kabinet r. 98. Kluci čichali a ochutnávali jako o život. Nakonec vybraná vína nalil do džbánek a už se nespalo. Protože dobrý cestovatel nemá žádné pevné plány a nelpí na příjezdu, domů jsme přijeli v neděli po dvacáté obtěžkání lahvinkami bílého.

Vítnečko buílée

Skandinávský Silvestr 2000

III. ROČNÍK SPOLEČENSKÉ AKCE CAO DĚČÍN

Ve středu 21. června 2000 proběhl v restauraci Kartáč v Bělé za bujarého veselí III. ročník společenské akce CAO Děčín Skandinávský Silvestr 2000.

Necelá desítka lezců z Děčína přišla oslavit letní slunovrat po vzoru skandinávských zemí, někteří dokonce ve stylovém úboru – kraťasy, kulich, zimní rukavice a sluneční brýle. O

obsluhu se vzorně starala Táňa Lošťáková (které to v zimní čepici a brýlích moc slušelo), o hudbu (21. červen je oficiálním Evropským dnem hudby) se postarali Libor Svoboda a Houba. První se dostavil nedočkavý Josef, který si předtím dal dvě cesty na Tlustou jehlu sólo (!!!), jako poslední dorazil Pavouk (!) z lezení ve Žlebu. Zpívalo se a pilo, jen na jídlo si museli zájemci dojet do jiné hospody, protože na Kartáči nebyl přítomen kuchař. Zippich byl ještě plný dojmů z cesty do Chorvatska a neustále nám mával před očima novým průvodcem, Josef koulel očima a se zaujetím zpíval, blondátá Lenka ucucávala bílé víno, Jarda se jenom culil a Houba si stále něco zapisoval do redakčního zápisníku. Před půlnocí ubalil Libor „cosi“ a nechal to kolovat. Smíchu pak nebylo konce.

Nejděší den se zvolna změnil v nejkratší noc v roce a my se rozešli k domovům. Ale už teď se těšíme na příští rok...

(Na ilustračních snímcích je Skandinávský Silvestr před dvěma lety.)

RACE of DEATH

CYKLISTICKÁ 24 HODINOVKA

Jiří Houba Chára

CAO Děčín

V sobotu 17. června skončil II. ročník cyklistického extrémního závodu „Race of Death“ aneb 24 hodin v sedle. Závod vyhrál skvělým výkonem 500 km Václav Špinka z Děčína. Závodu se zúčastnilo celkem 15 borců, z toho jedna žena a jeden dorostenec. Jelo se za poměrně příznivého počasí. Zde je krátký záznam nejdůležitějších okamžiků:

Startovalo se hromadně v pátek 16.6. v 18.00 od zimního stadionu v Děčíně. Jezdil se zhruba šesti kilometrový okruh: Zimní stadion, východní nádraží, statek v Libverdě, Březiny a po druhé straně zpět ke stadionu. Na cestě čekalo závodníky hned několik úskalí – předně 3 železniční přejezdy, úsek s „kočičími hlavami“, jeden nizounký podjezd a standardně rozbitý povrch vozovek. Průměrná rychlost byla 25 – 28

km/hod. Kromě dvou silničních kol jeli všichni ostatní na horských kolech. Shodou okolností oba borci na silničkách odstoupili – nejprve Jan Palivec poté, co třikrát, krátce po sobě, píchl a pak i Zdeňek Vaishar pro bolest v koleni. Poslední, kdo odstoupil, byl skvěle si vedoucí Roman Hrach. Zhruba po ujetí 300 km (!) mu praskl ráfek. Všichni ostatní závod dokončili.

Taktika jednotlivých jezdců byla hodně různá – někdo dodržoval víceméně pravidelné přestávky, někdo odpočíval více a pak jezdil rychleji na okruhu, další zkracovali přestávky na minimum. Václav Špinka dokázal skloubit obojí dohromady – moc neodpočívat a hlavně jezdit ve svižném, stejnoměrném tempu.

Jediná žena v poli startujících se pokusila o jakousi „anti 24 hodinovku“, což spočívalo ve snaze ujet co nejméně (?). To se jí podařilo – ujela pouhých 65 km. Její syn, Dan Palivec, zmákl 71 km.

Mezi deseti zbylými muži jeden, jak už jsem řekl, dosáhl na hranici 500 km, třem se podařilo překonat hranici 400 km, čtyřem hranici 300 km a dva jezdci zůstali těsně pod touto hranicí.

Role zapisovatelek se zhostili Tereza Sikorová a Andrea s Lenkou Kubelovou, které přes noc vystřídal odstoupivší Josef. V sobotu v 18.00 hodin byl závod ukončen a Jiří Chára předal vítězům ceny od sponzora akce - **KUR SPORTU**.

Výsledková listina

Cyklistická 24 hodinovka

16. – 17. 6. 2000

(Délka jednoho okruhu = 5.877 m.)

Kategorie MUŽI

Pořadí	Jméno	Ročník	Počet ujetých kol	Celkem kilometrů	Poznámka
1.	Václav Špinka	1959	85	500	MTB – S
2.	Radovan Fábera	1971	75	441	MTB – S
3.	Jiří Chára	1960	72	425	MTB
4.	Libor Hájek	1961	71	417	MTB – S
5.	Jaroslav Uher	1942	67	394	MTB – S
6.	Bohumil Kubela	1960	57	335	MTB – S
7.	Radek Procházka	1977	54	317	MTB
8.	Jaroslav Sikora	1959	53	311	MTB
9.	Petr Záruba	1966	50	294	MTB – S
10.	Pavel Záruba	1966	45	264	MTB – S

Kategorie ŽENY

Pořadí	Jméno	Ročník	Počet ujetých kol	Celkem kilometrů	Poznámka
1.	Dana Palivcová	1960	11	65	MTB

Kategorie DOROST

Pořadí	Jméno	Ročník	Počet ujetých kol	Celkem kilometrů	Poznámka
1.	Dan Palivec		12	71	MTB

Nedokončili

Pořadí	Jméno	Ročník	Počet ujetých kol	Celkem kilometrů	Poznámka
	Roman Hrach	1965	51	300	MTB – S
	Zdeňek Vaishar	1957	16	94	Silniční
	Jan Palivec	1957	6	35	Silniční

Pořadatel: **CAO Děčín**

Sponzor závodu: **KUR SPORT**

Zapisovatelky: Tereza Sikorová, Andrea a Lenka Kubelová

CAO Děčín děkuje tímto sponzoru akce, firmě **KUR SPORT**.

Kolmo přes hory popáté

Arnošt Haufert

HK Varnsdorf

Poučení loňskými zkušenostmi jsme si letos trochu přivstali a k sokolovně v Dolní Chřibské jsme se vydali o něco dříve. Psala se sobota 24. června léta páně 2000 a v 8:00 hod. měla začít prezentace účastníků 5. ročníku závodu „Lužické sedmistovky“. Půlhodinu před zahájením prezentace, kterou jsme získali včasným příjezdem na organizační stanoviště závodu, jsme plně využili ke shánění klíčů, vylepování mapek a plakátů s pravidly a k vybalování všeho o čem jsme si mysleli, že by se mohlo hodit. Klíče od sokolovny jsme na rozdíl od minulého ročníku získali ještě před začátkem závodu a tak prezentace účastníků začala v krytých prostorách a dokonce včas. Hraním si na ranní ptáčátka se nám drobným úvodním zmatkům stejně nepodařilo předejít. Bez toho by to stejně nebylo ono. Takhle jsme si alespoň mohli říct jak jsme šikovni, že jsme to tak dobře zvládli.

Pořádání loňského ročníku jsme byli nuceni zodpovídat na správu CHKO Lužické hory kvůli upozornění některého z našich příznivců. Naštěstí jsme se na uvedené instanci setkali s pochopením a tak letošní konání závodu bylo včas ohlášeno, schváleno a 5. ročník závodu tedy můžeme prezentovat jako ouředně povolený. Pro příští ročník jsme se dokonce domluvili, že celou věc poženeme ještě výš, až na samotné Ministerstvo životního prostředí, kde máme již předjednané patřičné kroky. Okruh našich „příznivců“ se tímto sníží doufejme na minimum a neohrozí se tím konání dalších ročníků.

A teď konečně něco o vlastním závodě. Pro čtenáře věci neznalé musím uvést, že „Lužické sedmistovky“ jsou závod cyklisticko-běžeccko-chodecký, mezinárodní a ještě ke všemu úředně povolený, v němž je hlavním cílem řádně unavit naše zhýčkaná a rozmazlená těla. Tím vedlejším je pak samozřejmě získání libovolného počtu kontrol z 10-ti vrcholů Lužických hor, které převyšují nadmořskou výšku 700 m, a to pokud možno v co nejkratším čase. Přitom nám vůbec nezáleží na tom, kudy kdo pojedje nebo poběží. Ovšem určitá pravidla se musí dodržovat v chráněných zónách CHKO. Sokolovna ve Chřibské se nachází v nadmořské výšce kolem 320 m a při optimální volbě trasy odhadujeme, že délka trati je kolem 70 km na kole a 10 km po svých s celkovým převýšením zhruba 2 km.

Hlavní kategorii závodu tvoří závod dvojic, ale jak jsme se již podruhé mohli z výsledků přesvědčit, jednotlivci jsou rychlejší. Jak jsem již uvedl, hlavním cílem závodu je dát tělu co proto. Z tohoto důvodu lze absolutního vítěze poznat velmi obtížně. Nehledě na to, že by někdo mohl celkovou vyčerpanost

simulovat. Každý účastník proto po dokončení závodu obdržel diplom s originální kresbou od Slávy Hrkala.

Na druhou stranu ale nemohu opomenout výsledky, jakých nejlepší z akterů závodu dosáhli. Nejrychlejší mužem se nejen pro letošní rok, ale v celé historii závodu „Lužické sedmistovky“, stal Milan Mišík, který poprvé pokořil hranici 5-ti hodin. Všechny kontroly se mu podařilo sesbírat v čase 4:56 hod. – tady se projevila ta léta dřiny a odříkání. I druhý nejlepší čas 5:11 hod. patří účastníkovi závodu jednotlivců Jaroslavu Semíkovi, který zajisté vezme hranici 5-ti hodin a výkon Milana Mišíka jako výzvu pro další ročník. Třetím nejrychlejším jednotlivcem se stal Jiří Sucharda, který dojel v čase 5:46 hod.

Celkově třetího nejlepšího času a zároveň nejlepšího výkonu v kategorii dvojic dosáhla hlídka Milan Spurný – Josef Kroupa, kteří se k Sokolovně vrátili za 5:12 hod. Druhé místo v kategorii dvojic putovalo za hranice České republiky do SRN a odvezli si jej Rüdiger Cervinka a Andreas Kittel, kteří dosáhli času 5:26 hod. Karel Hofman a Erich Melzer sice dosáhli stejného času, ale jelikož jsou příslušníci pořadajícího HK Varnsdorf, byli nemilosrdně odsunuti až na pozici č. 3.

Vloni jsme měli možnost zaznamenat historicky první a zatím stále jedinou ryze ženskou hlídku. Letos to zase byla nebyvalá účast v kategorii smíšených dvojic. O medaile (i když žádné nedostaly) se popraly celkem 4 dvojice. V tuto chvíli je na místě upozornit na to, že prvořadým hodnotícím kritériem je vždy počet zdoláných vrcholů a až na druhém místě je dosažený čas. Tato skutečnost byla totiž v této nadupané kategorii zásadní pro umístění na nejvyšších pozicích. První místo nás ani nepřekvapilo, protože Šárka Vichová bývala Českou reprezentantkou v silniční cyklistice. Společně s Martinem Rudolfem dosáhli času 8:28 hod. Druhého místa si zdoláním všech 10-ti vrcholů a časem 10:21 hod. vydobyli Blanka Turčanová a Evžen Hollmann. I přesto, že je to výkon obdivuhodný, nejedná se o traťový rekord. Ten padl v prvním ročníku, postaral se o něj Jarda Mádl a s devíti zdolnými vrcholy činí 10:30 hod. Třetí nejrychlejší smíšenou dvojicí se s šesti dobytými vrcholy a časem 6:08 hod. stali Libuše Hamplová a Jan Korbel.

Nejstarším účastníkem byl opět zmiňovaný držitel traťového rekordu Jaroslav Mádl (1939) a na druhou stranu nejmladším Jakub Kříž (1983). Z celkového počtu 52 borců, kteří utvořili 31 startujících hlídek (21 dvoučlenných a 10 jednotlivců) závod dokončilo hlídek 29. Kuriózní situace se stala tandemu Miroslav Janeček – Aleš Matušek, kteří se vzájemnou srážkou

sami vyřadili z boje. Žádná újma na zdraví ani na majetku nebyla v průběhu závodu zaregistrována. V letošním 5. ročníku závodu „Lužické sedmistovky“ se nejvíce oblíbeným vrcholem stal zřejmě pro svou výšku Bouřný (702,5 m n.m.) a nejméně oblíbeným se stal, jako již tradičně, vrchol Hvozdu.

Lužické sedmistovky

VÝSLEDKY 5. ROČNÍKU

(Pouze první 3 nejlepší v každé kategorii)

MUŽI:

Umístění v kategorii / celkově	Jméno	Ročník	Čas	Počet zdoláných vrcholů
1. / 3.	Milan Spurný Josef Kroupa	1961 1972	5:12	10
2. / 4.	Rüdiger Cervinka Andreas Kittel	1970 1970	5:26	10
3. / 5.	Karel Hofman Erich Melzer	1969 1970	5:26	10

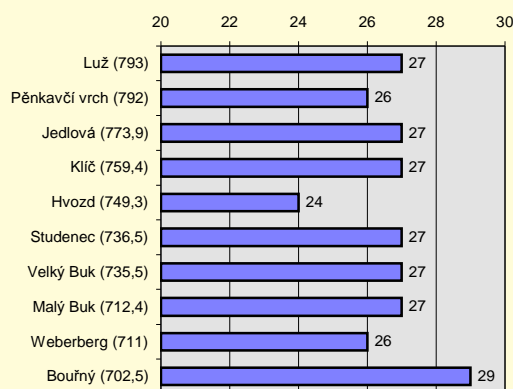
SMÍŠENÉ DVOJICE:

Umístění v kategorii / celkově	Jméno	Ročník	Čas	Počet zdoláných vrcholů
1. / 18.	Šárka Vichová Martin Rudolf	1969 1962	8:28	10
2. / 21.	Blanka Turčanová Evžen Hollmann	1958 1963	10:21	10
3. / 26.	Libuše Hamplová Jan Korbel	1976 1979	6:08	6

JEDNOTLIVCI:

Umístění v kategorii / celkově	Jméno	Ročník	Čas	Počet zdoláných vrcholů
1. / 1.	Milan Myšík	1964	4:56	10
2. / 2.	Jaroslav Semík	1974	5:11	10
3. / 7.	Jiří Sucharda	1958	5:46	10

Navštěvovanost jednotlivých vrcholů:

To, jestli jsou tyto dosažené časy způsobeny touhou podat co nejlepší sportovní výkon nebo skutečností, že součástí dolnochrbské sokolovny je i restaurace, se můžeme jen domýšlet. Černou skvrnou tohoto ročníku se však stalo to, že pro mnohé závodníky vysněná restaurace, měla v den závodu zavírací den a ani přes několikero urgencí se nám nepodařilo

presvědčit provozovatele, aby svůj hostinec otevřel. Časoměřič Láďa Střihavka, který byl nucen čekat téměř 5 hodin na prvního navrátilivšího se závodníka, musel uvedený čas promrhat bez jediné kapky zlatavého moku. Jediné co měl k dispozici bylo asi 30 banánů a 40 tatranek, původně určených případným dalším startujícím. Chtěl bych mu touto cestou jménem všech zúčastněných poděkovat, že splnil svůj nelehký úkol a nezběhl do některého z okolních pivních stánků. Zároveň tímto děkuji všem aktérům závodu a všem přeji mnoho krásných chvil strávených v sedlech svých strojů.

Teď, když už všechno víte, mi nezbyvá nic jiného, než vás pozvat na další, 6. ročník mezinárodního cyklisticko-běžeccko-chodeckého a doufejme, že i úředně povoleného závodu „Lužické sedmistovky“, který se opět skutečně poslední sobotu v červnu roku 2001.

Moje osmitisícovky

Netradiční pohled na cyklistický závod.

Petr Štěpán
CAO Děčín

Skutečné překážky často nebývají na strmých úbočích velehor, ale hluboko v našem vlastním nitru.

Lužické sedmistovky. Deset vrcholů nad sedm set metrů v Lužických horách v jednom dni. Horolezecký klub Varnsdorf pořádal již pátý ročník závodů horských kol ve kterém dvojice nebo jednotlivci musí zdolat deset vrcholů. V sobotu 24.6. přijelo nejvíce účastníků v historii závodů. Startovalo se od půl deváté. Já jedu již druhý ročník sám, sólo. Zdá se mi to tak bojovnější nebo, jako sobec a egoista, se nechci dělit o zážitky, prostě sám. Startuji v 8.50 hod. Nastupuji na první kopec. Nejzápadnější sedmistovka Studenec se tyčí do výše 737 m. Ze Chřibské stoupám po silnici směr Křížový Buk, pomalu vypínám mozek a pokládám se do snění které mne bude provázet celý závod.

Stoupám na svoji první osmitisícovku. Nanga Parbat – Nahá hora 8125 m. Zdolávám Rekhiot Peak a stoupám do „Stříbrného sedla“, myslím na Welzenbacha a jedenáct šerpů, všichni zahynuli.

Zatahuje se, začínám bloudit, ztrácím čas a síly, nakrátko se mraky rozplynuly. Vidím sestupovat z vrcholu muže z expedice Varnsdorf. Poznávám přátele Hofmana, Melzera a další. Zdravíme se.

V 10.10 hod. stojím na vrcholu Nanga Parbatu.

Studenec, čas 10.10 hod., od startu na vrchol hodina dvacet, hrozná ztráta, kdo jel závod ví, o čem píší. Nic, čeká mě další vrchol, Malý Buk 712 m východním směrem.

Z Nepálské vesnice Kit-li-ce vede výstupová trasa na osmitisícový vrchol Manaslu – Svatá hora 8163 m. Stoupám po severovýchodním úbočí, ve stopách Japonské výpravy, která tudy poprvé prošla 9.5.1956. Dívám se do Motýlího údolí v jižní stěně. Na vrcholu jsem v 11.10 hod.

Čeká mne třetí vrchol, Klíč 759 m. Třetí osmitisícovka Lhotse, bliženec Everestu, se vypíná do výše 8516 m.

Přecházím ledovec Khumbu, nejnebezpečnější část výstupu, brodím se hlubokým sněhem, stavím postupové tábory, konečně dosahuji vrcholu, je 11.45 hod.

Je krásná viditelnost, v dáli vidím Lužický Everest Luž, další cíl roztoženého horolezeckého nitra. Probouzím se do reálu, seběhnout do údolí a podniknout čtvrtou výpravu v pořadí na Velký Buk 736 m.

Jsem opět v objetí masivu Cho Oyu – Královna tyrkysu 8205 m. Při výstupu na vrchol jsem potkal nejvíce členů ostatních expedic, ale v himalájském světě hor jsem byl ponořen sám i když kdo ví?

Kontrolu propisují v 12.30 hod. a vydávám se na nejvýchodnější vrchol lužických hor 749 m vysoký Hvozd.

Už jsem zase v tom. Stojím v šerpské vesnici Krom-pach a zakláním hlavu abych dohlédl na vrchol „Velké černé“ Makalu 8463 m. Stoupám pomalu, myslím na Karla Schuberta který v roce 1976 zahynul pod jihovýchodním vrcholem. Po několika denních útrapách dolézám na vrchol mojí páté osmitisícovky, sedám si a odpočívám, je 13.40 hod.

Jsou tu převážně Němci, vždyť polovina kopce je Německá, Hvozd – Hochwald. Sedám si a odpočívám, otvírám plechovku Spiritu a slastně a pomalu piji. Sbíhám po kamenných schodech do údolí, musím opatrně, kovové nášlapy na botách nebezpečně kloužou. Dobíhám ke kolu, au, první křeč se mi zakusuje do stehna, potřebuji sůl. V Dolní světlé si kupuji Poděbradku, snad se mi podaří nějaké minerály vstřebat, je to lepší. Tupě šlapu do kopce a cítím jak se rozehrává další příběh v klukovské duši chlapa. Jedu na Luž, nejvyšší kopec Lužických hor 793 m.

Ne, nejedu na Luž, já stoupám na Mount Everest 8848 m, na Čomolungmu, na Sagarmathu. Přecházím ledopád Khumbu, který se rodí v západním kotli. Camp 1, camp 2, camp 3, camp 4, konečně jižní sedlo. Tady někde zahynul Jožo Psočka 1934 – 1984. Jižní sedlo, tudy procházeli slavní muži Hillary, Tenzing, Messner, Kukuczka, Bonington. Stoupám k vrcholu, sněží a fouká vítr. Konečně není kam stoupat, hora mě přijala, je 14.45 hod. Usmívám se. Prší, co že prší na vrcholu Everestu?

Vždyť stojím na Luži, na šestém kopci v pořadí závodu. Usmívám se. Je krásný výhled, slunce osvětluje bouřkové mraky. Propisují kontrolu. Jsem zpátky v jižním sedle. Naskakuji na kolo, au křeč, stojím jako žirafí mládě, nohy napnutý, krk vytrčený dopředu, kolo mezi nohama a nemohu se hnout. Musím to rozchodit, jde to ztuha.

Jedu pomalu, začínám vidět bílé pláň. Stoupám na Gasherbrum II 8035 m, nejlehčí osmitisícovka, také K4. Sedmého července 1956 vystupují poprvé na vrchol Rakušané F. Moravec, H. Willenpart a S. Larch. Weberberg 710 m je skutečně nejlehčí sedmistovka, čas 15.15hod. Našel jsem další vychytávku, jak se co nejrychleji dostat na Pěnkavčí vrch 792 m, sedmý v pořadí závodu.

K2 – Čchokori 8611 m, Hora hor, černá pyramida, druhá nejvyšší je nejen krásná, ale také nebezpečná. Některé z mnoha tragedií, které se tam udály, zůstaly dosud nevysvětlené. Sním si svůj himalájský sen a kopec dobývám v 15.45 hod.

Z Pěnkaváku sjíždím do

Stožeckého sedla a odtud traverzovkou rychle pod Bouřný 703 m.

Anapurna 8091m, první vylezená osmitisícovka. Výstup si prožívám ve svém nitru. Obcházím ledovou barieru, pouštím se do vrcholové stěny. Na vrcholu je mlha, není nic vidět, je 15.50 hod .

Ne to není mlha, to jsou stromy kolem mne, přes které nevidím poslední vrchol, spanilou Jedlovou 774 m.

Kanchenzongu – Pět pokladnic sněhu 8586 m. Poslední metry k vrcholu jsou nejtěžší. Hladká ledová stěna se přede mnou staví téměř do kolmice. Moje myšlenky na moment zaskočí několik tisíc kilometrů na západ. Ve vzpomínkách si vybavuji silničku na vrchol Jedlové. Poslední metry, nerozhoduje síla, rozhoduje vůle, která dává tělu křídla. Vystoupil jsem na desátou osmitisícovku. Je 16.30 hod. Díky fantazii jsem získal schopnost snového zdolání himalájských vrcholů a v myšlenkách jsem prožil opravdové dobrodružství.

Dojždím do cíle.

Za osm a půl hodiny jsem vystoupil na deset osmitisícovek nebo sedmistovek? Mám je uložený hluboko ve své duši pro další žití. Usmívám se.

Lovci lidí

Petr Štěpán
CAO Děčín

Při lezení na Mravenčí stěnu v Labáku jsem si všiml boční stěny rokle. Vedle cesty Rozverná cákalka je prázdná stěna, ale zarostlá náletem, bříza až ke stěně. Škoda prázdné stěny, řekl jsem si a v pondělí ráno už vrčela motorová pila. Vyčistil jsem terén a upravil stezku k Mravenčí stěně. Z hlediska horolezce záslužný čin, z pohledu ochránáře, smrtelný zločin. Však jsem měl trochu bobky, protože naproti přes Labe stojí Žlebská hájenka. Posekáno, balím pilu a tu slyším hlasy, v pudu sebezáchovy jsem se přikrčil pod převis. Koutkem oka jsem zahlédl dva chlápky v zelených bundách, kteří rychlým, řekl bych téměř pátracím, krokem, jako lovečtí ohaři, brousili po hraně masivu a nahlíželi do údolí. Jako by něco hledali. Počkal jsem, až zmizí za Růžovou věží a přikrčen, s pilou na zádech, jsem zmizel v houštině. Asi se podívujete nad tím, s jakou lehkostí jsem na sebe prásknul ohavný zločin. Možná proto, abychom se zamysleli nad tím, co přírodě škodí a co je prospěšné.

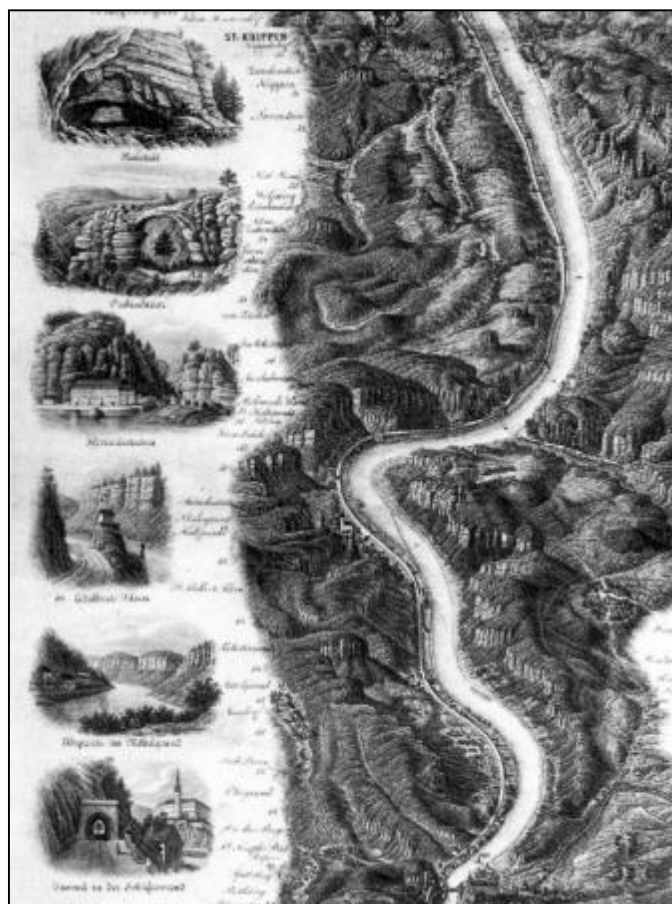
Přímluva za pilu

Reakce na článek Lovci lidí

Jiří Chára
CAO Děčín

Kd y ž m ě Petr přinesl svůj článek „**Lovci lidí**“, tak mě jednak potěšilo, že se nebojí „jít se svou kůží na trh“ a zároveň mi to nedalo a řekl jsem si, že k tomuto „problému“ musím připojit i svůj názor na věc. Tady je:

V loňském roce byla v děčínském muzeu zajímavá výstava historických map, vedut a obrázků našeho kraje. Návštěvník se mohl kochat pohledy na nádherný kraj očima umělců, badatelů a přírodovědců a vidět známá údolí, města či skalní útvary tak, jak vypadaly před mnoha lety.

Horolezce pak nezbytně musely zaujmout veduty známých skalních oblastí – Sněžník, Labák, Jetřichovice, Tokaň ale třeba i Bořeň, Vrabinec či Klíč. A při bližším prostudování obrázků každého lezce přímo praštila do očí jedna skutečnost – **skály byly buďto úplně holé anebo zcela jasně vystupovaly z upraveného lesa**, který připomínal spíše park a se skalními útvary působil jako nějaká vyšlechtěná skalka někde na zahrádce. Není divu, že tento krásný, tak trochu tajemný, kraj lákal k návštěvě spousty výletníků a také, že se stal terčem snahy ochránářů. Svoji úchvatností si to opravdu zasloužil.

Jenže co se nestalo. Přísná ochrana způsobila to, že za několik desítek let „ochrany“ na mnoha místech zčásti, nebo zcela, zmizel původní důvod ochrany. Paradox, že ano? Krásné lesy prorostly nejrychleji rostoucími plevelnými dřevinami a změnily se v neproniknutelnou houštinu, slunné stráně zmizely pod porosty hlohu a šípkových keřů a skály se utopily pod

náletem bříz. Zmizely dříve vyhledávané vyhlídky, paloučky, z rozhleden se není kam rozhlížet a horolezcům dodnes mizí řada skal přímo pod rukama.

Evidentní situace byla například na Bořni. Jižní holé svahy byly odjakživa domovem velice vzácných suchomilných a teplomilných společenstev bylin. Tak vzácných, že je ruka ochránářova začala ochraňovat tak vehementně, že málem zmizely! Letos je museli zachraňovat – světe div se - **horolezci!** Celý jih byl absolutně zarostlý šípkovou růží, hlohem, jasanem, javory a jinými dřevinami a keři. Lezcům z Bíliny a okolí se nakonec podařilo přesvědčit kompetentní lidi, že **ochrana neznamená hystericky lpět na každém šlahounu zeleně**, ale že musí být racionální – pokud chci ochránit rašeliniště, nenechám chybnou melioraci lokalitu vyschnout a pokud chci zachovat stepní charakter krajiny, nemohu ji ponechat na pospas náletu břízy. Zjednodušeně by se dalo říci, že přílišné kácení škodí stejně, jako *ž á d n é* kácení.

Pokud pojedete z Mostu do Bíliny, naskytne se vám dnes při pohledu na siluetu Bořně podobný malebný obraz, jako z dávných dob. Je to sice jen pověstné „zrnko písku“, ale člověka potěší.

Můj závěr zní – přimlouvám se za pilu...

à JÓ, TO JSEM JEŠTĚ PIL,
aneb jak se lezlo když pivečko stálo kačku šedesát...

V dobách, kdy jsme se více družili, bivakovali a posedávali po lezení u ohničků ve skalním království, vyprávěly se příběhy lezců. Mobilová doba příběhům nepřeje. Vyprávění se smršlo na přijetí esemesky a příběhy upadají pomalu v zapomenutí. Aby se tak nestávalo otvíráme novou rubriku s názvem – JÓ, to jsem ještě pil, aneb jak se lezlo když pivečko stálo kačku šedesát. Nebojte se zveřejnit svoje úlety, po létech se stávají balzám, který osvěží horolezeckou, osmami ztýranou duši. Karle Bělino, z tvých historek se dá napsat kniha, Rost' Sedliský, tvé pikanterie jsou už promlčeny a vy všichni ostatní - směle pište!

Zde vám nabízíme příběh první:

Antracit

TEXT: PETR ŠTĚPÁN
ILUSTRACE: JIŘINA A PETR ŠTĚPÁNOVI

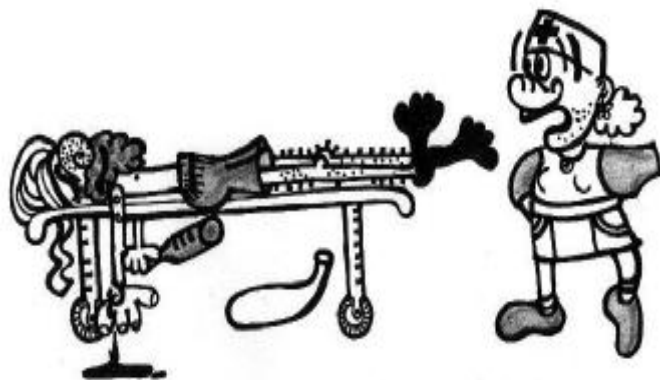
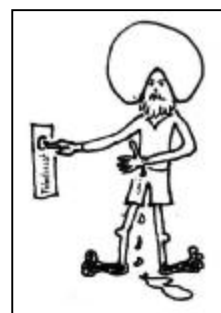
Asi tak v polovině sedmdesátých let, v pracovní neschopnosti (angína) bivakujem pod Velkým pravčounem. Je sobota, lezem jako když hrom bije. Velký pravčoun, Nedělní, Májová, Bratrská, Homole, prostě ráz na ráz.

V okolí bivaku není voda, tak si rukavice umýváme až v hospodě na Mezní Louce, tehdy třetí cenovka. Na nohy nedošlo, byla to síla. V kotníkových lezečkách z NDR nenosím ponožky, tudíž veškerý písek, který do bot napadal se změnil v černé mazlavé blátíčko. Nohy jsou při konzumaci pod stolem, tak o co jde? Pijeme pivečko, přidáváme si, v hospůdce je útulno a veselo. Když byla závěrečná, tak si každý koupil lahvičku, aby bylo čím zapít vajíčka na špeku, které měly být

k snídani. Ano, čtete dobře, vložky v té době žral jenom „podivín“ Venca Širl.

Vesele kráčíme do bivaku po tehdejší Fučíkovce. Baterka vzadu, já o několik temp vpředu. „Kluci pozor, na cestě jsou zrádné kořeny vrostlé oběma konci do země, dřevěná oka!“ Varování jsem nestačil dopovědět a už jsem letěl. Nohu v oku, ruce před sebou a prásk. Láhev se roztríska a střep mi prořízl žílu v zápěstí. Sedím na zemi a nevěřícně pozoruji jak v pravidelných tepech vytéká krev na cestu. Školní ukázka žilního krvácení. Však to také kamarádi horolezci s uznáním komentovali, prý by byla ale lepší přešmiklá tepna, to je větší střik. Debaty skončily a rozpoutala se záchranka, lékárna samozřejmě nikde. Někdo udělal tlakový obvaz z podkolenky. Jarda Uher, ač se to dnes nezdá, byl svého času také pěkný lupen. Piveček měl vypito pět kousků, našlápl svoji Jawu 350, hlavy jsme omotali svetry, přes ně natáhli kapuce větrovek, jako že máme prilby, kvůli esenbákům. Každá hlava měla v průměru asi padesát čísel, jako mimozemšťané. Motorku Jarda nešetřil a v půl druhé v noci s tou velkou hlavou mačkám pohotovostní zvonek na chůře v děčínské nemocnici.

Sestřička, která přišla otevřít, spráskla ruce a s výkřikem „Pro Krista pána, co to máte s hlavou?!“ mě čapla za tu rozřízlou ruku a vtáhla mě do ordinace. Jak mě škulba s rukou, tlakový obvaz povolil a krev začala opět tepat. Začal jsem si strhávat ty svetry z hlavy, měl jsem tam nahečmaný dva. Hlavu jsem si přitom zapatlal krví. Zujte si boty a v trenkách si lehněte támhle na stůl.

Ležím sám na operačním stole, hanba mě fackovala. Ještěže mám tu hlavu upatlanou od krve a není vidět, jak se červenám, při pohledu na černé nohy, které v bílém sterilním prostředí zářily jako antracit. Kolem se jako na potvoru motaly mladé sestřičky. Hlavou se mi honí, jak okecám tu přešmiknutou žílu. Marodím, mám si doma léčit angínu a né šmejdit někde po skalách. „Sestřičko já, já...“ kóktám vymyšlený příběh, jak jdu do sklepa pro pivo, jak se mi smekla noha a já se zřítíl s lahvičkou do uhlí, které mi ty nohy očernilo. Totální ptákovina. Co taky může vymyslet chudák připařený našinec ve dvě v noci. Sestřičce to bylo fuk, na ty brikety hodila roušku a bylo.

O týden později uháníme vesele s Ferym Ampérem vlakem do Příhráz. Příhodu z minulého týdne mi připomíná už jen nová pracovní neschopenka.

TETA KLÁRA, aneb stezky manželky horolezce...

A protože veselé příhody zažívají nejen drsní lezci, ale i jejich drahé polovičky či přítelkyně, otvíráme druhou rubriku výhradně (anebo téměř výhradně) pro ženy.

Zvedne některá z vás hozenou rukavici, chci říci rukavičku?!

V ý r o č í s r p e n 2 0 0 0

*Dne 29. července oslaví své narozeniny (61) horolezec a šachista **Jindřich Strauss**, dlouholetý člen HK Děčín. Vše nejlepší, pevné zdraví a co možná nejméně matů!!*

*Dne 4. srpna oslaví své narozeniny (71) také děčínský horolezec a sportovec **Bedřich Fabián**, dlouholetý člen HK Děčín. Přejeme vše nejlepší, pevné zdraví, pohodu a štěstí!!*

*Dne 6. srpna oslaví své narozeniny (23) vynikající lezec **Rostislav Štefánek** z Děčína. Rost'ó, nenech se znechutit závistivcema a jdi za svým cílem. Ať ti to leze stále lépe!*

-jch-

Š U Š K Á S E ...

- Ø Že prej chce Horác zase do nějaký díry...
- Ø J.H. + K.J. = V.L.H.P.
- Ø Kdesi v útrokách města Varnsdorfu se údajně líhne záchranářská hvězda. Je to pravda, Dáňo? **Nechat se zachraňovat od Tebe, touží celá mužská část klubu CAO!!!**
- Ø Sojčáku, tentokrát to prý bude kluk! Přejeme Ireně a Tobě, aby se předpověď vyplnila - ochranářů nikdy není dost.
- Ø Jo a taky se šušká, že prej brzy po ránu je v Bynově, zrovna tam, co bydlí Kudrna s Radkou, možno na obloze spatřit dlouze kroužit někýho čápa. To jsou věci, to jsou věci...

STŘÍPKY

NEBEZPEČNÍ PITBULLOVÉ

SEVERNÍ FRANKENJURA
11. ČERVNA 2000

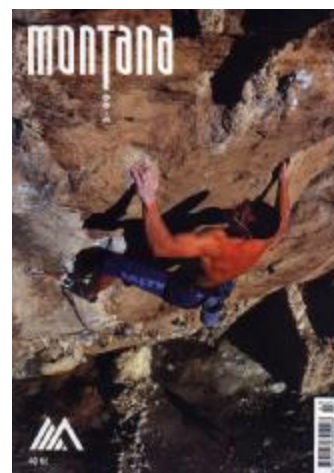
Ne, nebude řeč o Láďovi Pitbullovi Jirkalovi, ale o opravdickém pejsánku této rasy. Na minulém zájezdu do Jury jsme poslední den lezení navštívili oblast Dreistaffelfels, už cestou k domovu. Právě jsem se s Jardou Uhrem chystal nastoupit do jedné cesty, když jsem se ohlédl, jestli už jde za námi Josef. Právě v tom okamžiku jsem zahlédl, jak na Josefa letí z boku černá dělová koule – a pitbull se mu, naštěstí jen zlehýnka, zahryzl do ramena. Josef nehnul ani brvou a vyděšeného majitele (horolezeckého instruktora) uklidnil, že to nic není. Nicméně mu rána několik dní mokvala a dlouho se nehojila.

Bylo to prvně, co jsme viděli, že by pitbullteriér zaútočil na člověka. Otázkou zůstává, proč to udělal? Jeho majitel působil jako klidný, vyrovnaný člověk a psa k něčemu podobnému určitě nevedl. Pes ležel volně mezi velkým množstvím lidí, kolem něj procházelo stále mnoho lezců a prošli jsme kolem několik okamžiků před Josefem i my. Ten den ovšem bylo extrémní horko (33 ° C), těsně před bouřkou a pes v černém kožichu ležel na slunci, kde muselo být určitě kolem 50-ti stupňů. To by mohl být jeden z důvodů. Také nás napadlo, že si Pepu prostě spletl s jiným, obrovským pitbullem. Josef měl na sobě černé triko, možná i trošku funěl a nezvykle (a podezřele) pomalu se sunul kolem ležícího a přehřátého psa. Svoji velikostí ho zřejmě tak vyděsil, že zaútočil. Inu, kdo ví?

-jch-

MONTANA – JEDINÝ CELOSTÁTNÍ LEZECKÝ ČASOPIS NEBO PROVINČNÍ PLÁTEK?

Znáte to – jdete domů a ve schránce se krčí Montana. Dnešní program je rázem daný. Nešťastné partnerky či manželky už vědí, že komunikace bude vážnou a večer zřejmě nebude sex. Praštíte sebou do křesla a lačně hltáte stránku za stránkou, nejprve vyhledáváte bonbónky, pak se vracíte k méně zajímavým článkům a nakonec ji přečtete celou. Tak to je, anebo spíš bylo. Poslední dobou se stále častěji stává, že nejistě listujete obsahem a hledáte „něco“, co nakonec nenajdete. Čtenář, neznalý místních poměrů, by podle Montany upadl v podezření, že u nás (ČR) leze jen Marek Mára Havlík a Rost'a Tomanec, z lezeckého potěru řekněme Terezka Kysilková, no a sem tam něco také naše reprezentace. Průšvih je, když něco vyleze někdo jiný – pokud sebou neměl filmový štáb, pět fotografů, dvanáct svědků a státního notáře, má zaděláno na pěkný malér! RT ho seře jak pocintaný stůl. Trochu mi to připomíná starý fór. Jelcin a Clinton běží závod na 100 m a vyhraje s přehledem Clinton. Druhý den Izvěstij píše: “Amerika poražena na celé čáře! Zatímco náš prezident Jelcin doběhl na skvělém druhém místě, Clinton doběhl do cíle jako předposlední“...

-jch-

MANGRT 2.679 M

SLOVINSKO
ČERVENEC 2000

Výstupem na 2.679 m vysoký Mangrt v Julských Alpách skončila pěkná týdenní dovolená ve Slovinsku, kterou absolvovali Vaisharovi a Chárovi z CAO Děčín. Po třech tropických dnech u moře následovala návštěva dvou lezeckých oblastí – Osp (jak říká Alena „óespé“) a Vipavská Bela. Oblast Osp, jak známo, je tvořena čtyřmi stěnami a je zde mnoho cest, bohužel většinou pouze pro ty lepší lezce. My jsme našli a vylezli ve stěně Mišja peč jen dvě, které nás pustily – Jožetovu v levé části stěny (Chára – Vaishar) a Oslovskou v centrální části (Chára). Nutno podotknout, že stěny po většinu dne zely prázdnou, neboť v době naší návštěvy sužovala zdejší kraje extrémní vedra.

Druhá navštívená oblast nabízela dostatek stínu i příjemného, chladivého větríku – Vipavská Bela. Je tvořena údolím říčky Bela a zaleze si tu i úplný začátečník. Proti proudu říčky jsme při průzkumu objevili i nové vysoké a mohutně převislé stěny, kde jsou nové, velice těžké cesty, které si nezadají s těmi v Ospu. My jsme lezli kratší cesty na hlavním masivu a cesty to byly krásné.

Závěr patřil, tak jako vloni, návštěvě Julských Alp. V silném víchru a od 2.200 metrů i v mlze jsme vystoupili Italskou cestou na Mangrt.

-jch-

VESELÁ PŘÍHODA Z FRANKENJURY

SEVERNÍ FRANKENJURA
ČERVEN 2000

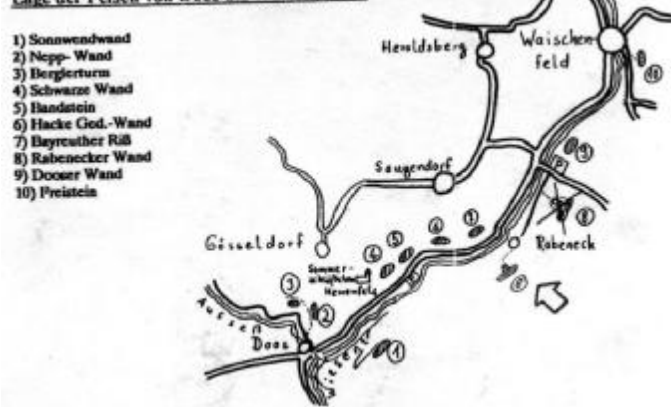
Tři chlapi z CAO dorazili do Frankenjury. Po dvou dnech lezení si vybrali z průvodce dvě lákavé oblasti (Dooser Wand a Rabenecker Wand) a navečer se k nim přesunuli. Báječnou noc strávili na plácku s altánem u říčky Wiesent.

Druhý den v parném ránu vyrazili. Dooser Wand našli ihned a podle náčrtku v průvodci, mělo být nalezení Rabeneckeru stejně banální záležitostí. První pokus nevyšel. Nevyšel ani druhý a třetí pokus. Všichni tři zkušení borci, zocelení

horolezeckými orientačními běhy, zírali nevěřicně do mapky a rozhodli se pročesat čtverec, ve kterém stěna prostě musí být. Nebyla. Byl tam jen přehoustlý, místy až neproniknutelný les, kopřivy, ostružiny. Sluníčko dostoupilo téměř vrcholu, borci zborcení potem a únavou se opět radili nad jasným nákresem. „Prostě tam někde musí být!“, ujišťovali se shodně. Ještě jednou marně pročesali i další okolí a nakonec totálně vyřízení vzdali. Schladili rozbolavěla a svědicí těla v říčce, nasedli do vozu a zhnuseně odjížděli jinam. Z auta ještě odevzdaně koukali směrem, kde měla být obrovská stěna. Nic. A tu, ejhle! Stěna existuje, ale úplně jinde, než měla být! Chybička se vloudila. Aby jste se vyhnuli podobné anabázi, přikládáme kopii plánu z originál německého průvodce. Chybně zakreslená stěna **Rabenecker Wand** je škrtlá, správně **dokreslenou** jsme označili šipkou.

Lage der Felsen von Doos bis Waischenfeld:

Otrávené chlapičky (J.P., J.U. a J.CH.) na stěnu přešla chuť a pokračovali raději vstříc nové oblasti...

DVA STRÍPKY Z HO VARNSDORF

Po delší pauze se opět vrátil do skal **Martin Hendrich** ve skvělé formě a bojové náladě. Hned Pétu zjebal za ten jeho osmnáct let starý úvazek. Má pravdu.

Kája Hofman pod Golsteinem vybalil batoh a zjistil, že nechal doma smyčky. Takže Kája je v normálu. „Kluci, já mám doma takových smyček...“

-pš-

CAO NEWS EXISTUJE PRVNÍ ROK!

DĚČÍN
ČERVENEC 2000

Ano, první rok existence zaznamenal tento měsíc „horolezecký časopis severočeského regionu“ CAO News. V červenci roku 1999 vyšlo historicky první číslo. (Viz obrázek.) Na dvou stranách a v nákladu 10 výtisků přineslo několik informací kolem oddílu CAO Děčín. V prosinci 1999 byla vytvořena redakční rada ve

složení Jiří Chára, Petr Štěpán a Jan Horák a prvně jsme na titulní stránku použili fotografii. Počínaje lednem 2000 je formální stránka časopisu ustálena do té podoby, jak ji znáte dnes.

Plánů do budoucna je hodně, ale uvidíme co přinese, tak jako v životě, čas...

DYNAMO ŽEŽICE

OD NAŠEHO ZPRAVODAJE
ČERVENEC 2000

Obec Žežice leží mezi Neštěmicemi a Ústím nad Labem a na první pohled není ničím vyjímečná. Je to však místo s nejvyšší hustotou horolezců mezi jejími obyvateli.

První jména lezců z Žežic se začaly objevovat ve vrcholových knihách počátkem loňského roku. Brzy nato vzniklo **Dynamo Žežice** a lezci začali aktivně navštěvovat všechny oblasti na severu Čech. Jejich guru byl zpočátku Karel Bělina, ale později začaly následovat i samostatné výstupy i prvovýstupy, nejodvážnější žežičtí vyrazili se svým guru i do Alp a ne na ledajaké cesty! V CAO News 5 jsme přinesli informace o jejich aktivitě v Ostrově – například nová věžička naproti Krtině nese název Žežická jehla.

Pavel Borkovec a Michal Švajgl z Dynama Žežice v Ostrově

Mezi neaktivnější lezouny patří jednoznačně **Michal Švajgl**, výborně leze **Pavel Borkovec**, ale se svými výkony se mohou pochlubit i **Jiří Mudra** či **Milan Borkovec**. Zdá se, že o jednom z nejmladších oddílů ještě uslyšíme.

-kb-jch-

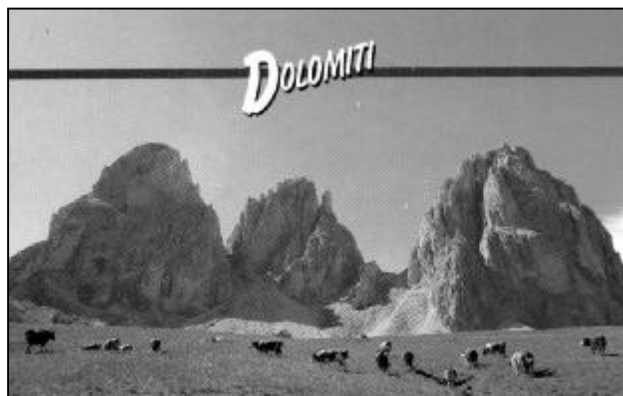
i

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- **Prodloužený víkend v Ötztalských Alpách.** Termín od 27. – 30. 7. 2000. Turistika a lezení, Wildspitze 3.772 m. Odjezd ve čtvrtek odpoledne z Děčína.
- **14 osmitisícovek za jeden den.** srpen 2000, Adršpach, oblast Himálaje – výstup na věže pojmenované po himálajských velehorách.
- **Eiger.** srpen 2000, pořádá HO Spartak Ústí nad Labem (J. Rada)
- **Mezinárodní festival horolezeckých filmů.** Od 25. do 27. srpna proběhne v Teplicích nad Metují další ročník MFHF. Festival je doplněn řadou doprovodných akcí – různé závody (lezení, MTB, běh), výstavy a koncerty. V okolí nepřehledné množství lezeckých cílů.
- **Soutěska – závod na MTB.** Dne 26.8.2000 se koná v okolí Děčína závod na horských kolech. Trať měří kolem 90 km.
- **Hlavní akce CAO** – v prvním týdnu v září (1. - 10.9.2000). Zájezd do Dolomit do oblastí Brenta a Rosengarten. Lezení, Via Ferraty, turistika. Odjezd v pátek 1.9. z Děčína.

**OKÉNKO
HK VARNSDORF**

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK
VARNSDORF

- srpen**
- zájezd do Řecka (28.7.-13.8.)?
 - lezení v pískovcových oblastech u nás a v Německu
- září**
- Horolezecký filmový festival v Teplicích
 - lezení v pískovcových oblastech (Vlhošť, Blíževedly)

Informace na tel.: **0413/373 101, 370 987, 373 333**
nebo mobil **0606 27 72 74**

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Červencové číslo CAO News vychází s mírným zpožděním, způsobeným dovolenou celé redakční rady. Omlouváme se tedy netrpělivým čtenářům a jako odpustek přinášíme (jak jste si už asi všimli) dvě nové rubriky: **Jó, to jsem ještě pil** a **Teta Klára**, jednu (spíše) pro muže, druhou (spíše) pro něžnější část populace.

Jarda Uher získal neobyčejný poklad – tři velké krabice nádherných černobílých fotografií horolezců a lezení a tento úžasný archiv poskytl k dispozici redakci CAO News. Nyní fotografie s největší opatrností a péčí třídíme a zpracováváme, abychom vám mohli ty nejlepší postupně předkládat.

Snad se vám bude sedmička CAO News líbit. A až budete balit svůj expediční kletř, nezapomeňte přibalit blok a tužku na všechny ty krásné zážitky, které Vás jistě na cestách potkají! My ostatní se na ně těšíme!

Příjemné prožití prázdnin, mnoho zajímavých zážitků a šťastné návraty ze všech dobrodružství přeje svým čtenářům redakční rada CAO News.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavolání.

Chceš být IN? Tak čti CAO News!!!

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE JE VYJÍMEČNĚ PŘELOŽENA NA ÚTERÝ 1. SRPNA 2000 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE JAKO VŽDY OD 18:00 HOD. PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

NA PROGRAMU BUDE ORGANIZACE HLAVNÍ LETOŠNÍ AKCE CAO!
TVÁ ÚČAST JE PROTO VELICE ŽÁDOUCÍ.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Malé ohlédnutí za prvním pololetím letošního ročníku CAO News.

Titulní stránky CAO News - leden až červen 2000

Po uzávěrce

Zippich nezahálí

LABSKÁ STRÁŇ

Petr Zippich Štěpán se letošní léto nešetří. Do redakce přinesl několik fotografií z dalšího zájezdu, tentokrát do méně navštěvovaných pískovcových oblastí Francie. Navštívili Falc a také malou oblast Windstein (viz obrázek). Při zpáteční cestě toho ještě neměli dost, a tak neodolali a zastavili se ve Frankenjuře.

Petrovo aktivita je opravdu záviděníhodná. Letos již vylezl více jak 300 cest!

Nyní své plány upírá k blížící se expedici na pověstnou horu Eiger...

Černá středa

DĚČÍN

Bohužel také dorazila špatná zpráva – **Libor Svoboda s Táňou Lošťákovou** měli ve středu 5. července těžkou autonehodu na motocyklu. Při návratu z projíždky na nově opravené mašině, jim z vedlejší silnice vjel do cesty podnapilej chlapík se škovovkou. Táňu převezli do nemocnice se zlomenou páteří, Libora s těžkým otřesem mozku a zlomeninami. Při vši smůle to snad vypadá, že oba budou v pořádku. Libora už z nemocnice propustili, Táňa se nejdříve musí naučit chodit s krunýřem, který pěkně dlouho nesundá.

Táňo, moc Ti všichni fandíme a držíme palce!!!